

lem, by splnil svou veřejnoprávní povinnost finančními zákony mu uloženou vůči žalované jako veřejnoprávnímu podmětu. Z důvodu toho žalovaná, vybírajíc obecní přírážky od žalobce, nevystupovala vůči němu jako podmět soukromoprávní, nýbrž jako podmět veřejnoprávní a jde zde proto o veřejnoprávní poměr mezi žalobcem a žalovanou, z něhož vznikl žalobcův nárok na vrácení přeplatků obecních přírážek. Vybírání obecních přírážek k státním daním děje se nyní ovšem týmiž orgány, které jsou pověřeny vybíráním těchto; nikoliv tedy obcemi, než proti obecním přírážkám lze se dle § 42 zákona ze dne 12. srpna 1921, čís. 329 sb. z. a n. o přechodné úpravě finančního hospodářství obcí odvolati k bezprostřednímu úřadu dohlédacímu a obecní přírážky nesprávně vypočtené lze bráti v odpor odvoláním, o němž rozhoduje s konečnou platností finanční úřad. Nepatří proto tohoto poměru se týkající otázky právní a nároky na něm se zakládající na pořad práva. Na tom nic nemění, že snížením základní daně výdělkové v řízení správním byl žalobci opatřen podklad pro uplatňování nároku na vrácení přeplacených obecních přírážek a že žalovaná tuto svou povinnost ku vrácení přeplatků obecních přírážek následkem svrchu uvedeného rozhodnutí úřadů správních uznala, neboť uvedeným rozhodnutím úřadů správních nárok žalobců na vrácení přeplatků obecních přírážek nepřestal býti nárokem veřejnoprávním a může se proto jich vrácení žalobce na žalované domáhati jediné cestou správní. Uznáním tohoto veřejnoprávního závazku žalované na vrácení přeplatků nemohl vzniknouti mezi žalobcem a žalovanou nárok soukromoprávní, neboť i žalovaná, uznávajíc tento nárok žalobcův, nejednala a jednati ani nemohla jako podmět soukromoprávní, nýbrž mohla nárok žalobcův uznati jen jako podmět veřejnoprávní, který od žalobce něco přijal, nač dle rozhodnutí úřadů správních nemá více nároku. Dotýká se proto toto uznání žalované nároku veřejnoprávního. Za tohoto stavu věci není správným názor rekursního soudu, že jde zde o uplatňování nároku soukromoprávního z důvodu §u 1431 nebo 1435 obč. zák., po případě z důvodu uznání.

Čís. 6235.

Při žádosti o vklad společného (simultánního) zástavního práva přísluší jednotlivým knihovním soudům, by rozhodly samostatně o žádosti za povolení vkladu společného zástavního práva. Soud knihovní jest oprávněn zkoumati pouze formální platnost listin a zda žádost vyhovuje §u 94 kn. zák., není však oprávněn zkoumati, zda vkladné listiny i s hleďiska hmotného práva jsou platnými a závaznými.

(Rozh. ze dne 7. září 1926, R I 668/26.)

Soud první stolice (okresní soud v Pardubicích) zamítl knihovní návrh, by vloženo bylo simultánní zástavní právo ve vkladbách vedlejších na nemovitostech v obvodu okresního soudu v Pardubicích, maje za to, že knihovní žádost měla býti podána u okresního soudu

v Brandýse n. L., v jehož obvodě byla nemovitost, zavazena jako vkladba hlavní. Re k u r s n í s o u d povolil vklad zástavního práva.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Podle Šu 108 knih. zák. lze žádost o vklad společného (simultánního) zástavního práva v pozemkových knihách různých soudů podati buď jediným podáním u soudu, u kterého jest zříditi hlavní vkladbu, nebo zvláštními žádostmi současně u jednotlivých soudů různých vkladeb. V každém z obou případů přísluší však jednotlivým knihovním soudům, by samostatně rozhodly o žádosti za povolení vkladu společného zástavního práva ve vložce svého soudu. Byl tedy okresní soud v Pardubicích příslušným k povolení vkladu zástavního práva na nemovitostech stěžovatelčiných, zapsaných ve vložkách pozemkové knihy kat. obce pardubické, při čemž bylo mu zkoumati jen formální platnost listin (§ 26, 27, 31 kn. zák.) a zda žádost vyhovuje ustanovení § 94 kn. zák., nebyl však oprávněn přezkoumávati, zda listiny i s hlediska hmotného práva jsou platnými a závaznými. Podle Šu 126 druhý odstavec knih. zák. jsou nepřipustnými v rekursu nové údaje a proto bylo ponechati nepovšimnutými další vývody dovolacího rekursu, doličující, že stěžovatelka podepsala jen omylem vkladnou listinu a žádost za poznámku pořadí a že knihovní zápisy podle těchto listin provedené nejsou právně platné a pro ni závazné, a dále, že mezi ní a věřitelem došlo ku smíru, dle něhož věřitel má vzítí podepsanou knihovní žádost zpět.

Čís. 6236.

Namítl-li sice žalovaný zavčas místní nepřislušnost dovolaného soudu, více však v otázce neuvedl, procesní soud první stolice pak nepojal usnesení o námitce do rozsudku, není žalovaný oprávněn vytýkati to v odvolání, nýbrž bylo na něm, by použil práva vyhrazeného mu Šem 420 c. ř. s.

Pro spory ze služebních poměrů statkových úředníků není výlučně příslušným okresní soud (§ 49 čís. 6 j. n.).

Kárná komise, jež má podle služební pragmatiky rozhodovati o tom, zda se zaměstnanec na velkostatku dopustil služebního přečinu a jak má býti za to potrestán, není rozhodčím soudem ve smyslu Šu 577 a násl. c. ř. s. Soud jest oprávněn zabývati se otázkou, zda kárný nález odpovídá ustanovením služební pragmatiky. Neřídil-li se zaměstnavatel při sestavení kárné komise předpisy služební pragmatiky, nemá nález její právního účinku. Byl-li nálezem takové komise propuštěn zaměstnanec ze služby, jest pohlížeti na věc tak, jakoby zaměstnanec vůbec nebyl býval ze služby propuštěn.